

Forfatter: Ewald, Johannes

Titel: TIL HERR BERLING OG JFR. GODICHE PAA DERES BRYLLUPSDAG DEN 9 OCTOBER (DK)

Citation: Ewald, Johannes: "TIL HERR BERLING OG JFR. GODICHE PAA DERES BRYLLUPSDAG DEN 9 OCTOBER (DK)", i Ewald, Johannes: *Udvalgte digte*, udg. af Esther Kielberg ; Kim Ravn , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1999, s. 47. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-ewald02dkval-shoot-workid60385/facsimile.pdf> (tilgået 06. maj 2024)

Anvendt udgave: Udvalgte digte

Hvo kan udvikle Glædens store Scene?
Hvo lærer Mennesket
Hans Taarers Sprog? Hvor er en klog Kamøne,
Som kan fortolke det?
Ney taus og hemmelig skal Sielen nyde
Hvert Gienskin af sin Ven.
Selv ey dets fulde Glæds – En Tvil skal bryde
En Skye skal dæmpe den!
Og øm af Vellyst, frygtsom vil jeg stamme
Ak! er han lykkelig?
Er han i hvert et ædelt Træk den samme?
Og – TÆNKER, HAN PAA MIG?

Kiøbenhavn den 31te Maji 1772.

Til Herr Berling og Jfr. Godiche
paa Deres Bryllupsdag den 9 October 1772

BAG Zemblæ er et Bierg af Sølv, som stiger
Mod Himmelen – der boer den stolte Krieger,
Indsvøbt i tykke Skyer af ævig Snee,
Og mørk og grum og græsselig at see –
Der throner Soelens Fiende – Han, som strider
Med Livet fra utænelige Tider,
Der ruster han sig ud til ævig Krig
Mod Haabets Born, og dem, som glæde sig –
Hans Røst er Storm – hans hale Suk oprører
Afgrunden, og forstyrrer Skibets Forer –
Hans Øynes Vink er Mulm og Nat og Død,
Hans lumske Smil gjør Himlen bleeg og rød.
O flye Natur! Alt seer man ham nedstige
Fra Biergene af Sølv – den Skrekkelige –
Seer ham, hist svøbt i Taage vandrer han
Paa Ryggen af det vilde Ocean –

Fra Soelens Bredder kan man alt fornemme
Hans vilde Frysende, hans Vredes Stemme –
Alt kommer han beredt til Kamp og Krig –
Og Soelen flyer og Glæden skiuler sig –
Naturen blegner, sukker dybt og græder –
Den huler, sønderriver sine Klæder –
Ifører sig en Sæk, et hæsligt Slør,
Og stønner, spretter, mattes ud, og dør.
Arbejds Søn, den stærke Landmand, bæver,
Soldaten puster i de haarde Næver –
Den tykke Junker flyer til sin Camin,
Og Nymphes pandre sig med Hermelin.
Og alle væbne sig mod Kiæmpens Vrede,
Een med Vulcans, og een med Bacchi Heede,
Og alle flye – Den troer sig lykkelig,
Som veed et Sted, hvor han kan skiule sig.
O du, som fandt et Skiul og Liv og Varme
Og Lyst i din Hyrdindes kielne Arme!
Min BERLING, Du! som er bevæbnet med
Den rene Ild af ægte Kierlighed.
Lyksalige! lad Kiæmpen fryse, true! –
Du smiler tryk ved Amors søde Lue,
En Himmelsk Ild, som tændt af Guders Gud
Ved Dyden selv, kan aldrig slukkes ud –
Og lad Naturen blegne, sukke, græde
Og døe! – Din Ild opliver dig til Glæde,
Den spæer dig salig Frugt, skient Jordens Skiød
Er lukt – og dobbelt Liv, skient Pan er død*
O viise Valg! Ja BERLING! Ja den Høye,
Som elsker dig, har selv opladt dit Øye –
Han viiste dig det skionne Tilflugts-Sted,
Og han velsigner det med Varighed! –

* Let them find it out!

Fra forspillet *Landsbye-Høitiden*

(1775)

Aria.

JEG sætter min Hat
Saa høit, som den beste.
Jeg yder selv min Skat.
Jeg har, trods hver en Rig,
Nok, meer end nok til mig,
Og noget til min Næste.
Jeg sætter min Hat
Saa høit, som den beste.

Aria.

O fremmede Glæde,
Som klemmer mit Bryst!
O Taarer, som væde
Mit hærdede Øie!
O Glimt af den Høie!
O salige Lyst!
Ja, Himmel, du skønner
Paa spirende Dyd;
Dit Velbehag lønner
Et Smil til vor Næste,
Et Vink til hans Beste
Med reneste Fryd.

Aria.

Soel, din Straale fryder
Alle Skovens Fugle.
Kun den blinde Ugle
Føler dig med Smerte,
Og undflyer din Pragt.
Kongelige Dyder
Smelter ædle Siele.